

STUDIUL 7

HRISTOS, SFÂRȘITUL LEGII

În acest trimestru vom studia conflictul aparent dintre har și Lege. Spun aparent, pentru că în realitate nu există niciun conflict, chiar dacă unii creștini mai mult sau mai puțini sinceri nu înțeleg adevăratul rol al harului și al Legii.

Cu câteva zile în urmă călătoream, colegul meu de zbor era un entuziast creștin care la un moment dat m-a surprins cu o întrebare neașteptată: „De ce insistă unii atât de mult să vorbească despre Lege, având în vedere că această problemă aparține de fapt Vechiului Testament?”. Întrebări sincere puse de persoane sincere, ca și colegul meu de zbor, persoane care gândesc la fel și nu fac legătură cu harul Noului Testament. Fără îndoială că a pune în conflict Legea cu harul nu este logic din niciun punct de vedere. Ambele își au izvorul din același Dumnezeu, în care nu există schimbare, nici umbră de mutare. Isus este același ieri, astăzi și în veci. El este veșnic, Cuvântul Său este veșnic. Așa că Legea alături de har strălucește intens atât în Vechiul, cât și în Noul Testament. Astfel, Legea este menționată de 223 ori, iar harul, de 184 ori numai în Noul Testament. Harul nu ar fi existat dacă nu ar fi apărut Legea, iar dacă nu ar fi apărut Legea, nu am fi cunoscut păcatul. Ambele – și Legea și harul – s-au născut în mintea divină. Aparentul conflict dintre har și Lege se datorează înțelegerii greșite a funcției fiecăruia în Planul de mântuire. Harul este cauza Planului de mântuire, în timp ce ascultarea de Lege este rezultatul Planului de mântuire. Pavel afirmă în Efeseni 2:8-9 următoarele:

⁸ *Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu.*

⁹ *Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni.*

Claritatea acestui pasaj este impresionantă. Mântuirea nu este un atestat că cineva a împlinit Legea și nici medalia de aur pentru cei care ascultă de porunci. Prietene, mântuirea nu depinde de eforturile omenești în ceea ce privește respectarea Legii, ci este un dar divin oferit nouă: este suficient să crezi și să accepți. Dumnezeu este Cel care face totul, omul numai primește. Fără îndoială că, pentru ca omul să simtă necesitatea mântuirii, are nevoie să înțeleagă că a păcăuit, pentru că un bolnav nu va lua niciodată un tratament atâta timp cât nu este conștient de situația în care se află. Și cum știe omul că a păcăuit? Ioan răspunde în 1 Ioan 3:4:

⁴ *Oricine face păcat, face și fărădelege; și păcatul este fărădelege.*

Conform acestor declarații, dacă nu ar exista Lege, nu ar exista nici păcat, iar dacă păcatul nu ar fi o realitate, ce sens ar mai avea harul? Harul a intrat în acțiune pentru a soluționa problema păcatului. De aceea Romani 5:20 afirmă:

²⁰ *Ba încă legea a venit pentru ca să se înmulțească greșeala; dar unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult.*

Ființa umană a ajuns să fie condamnată la moarte din cauza îndepărtării de ajutorul divin și de Lege; nu mai există cale de întoarcere în afara harului răscumpărător al lui Hristos. Isus este unica rezolvare. Fapte 4:12 spune:

¹² *În nimeni altul nu este mântuire: căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți.*

Dar acum se naște următoarea întrebare: „Cum trăiește cel mântuit prin harul lui Isus?” Omul renăscut ajunge să fie receptiv la cerințele divine, pe care le descoperă în Legea lui Dumnezeu. Dar Legea nu are o funcție salvatoare, ea doar arată realitatea tendinței păcătoase a ființei umane și naște dorința după harul lui Hristos.

În partea a doua a acestui studiu vom continua să vorbim despre funcția Legii. Mulți creștini, în dorința lor de a predica Evanghelia răscumpărării din păcat, ajung să predice o Evangheliie stranie, considerând că, dacă Isus a murit pentru păcatele noastre, nu mai trebuie să mai împlinim Legea. Ei nu înțeleg că Legea are un rol protector, care inhiba caracterul distructiv al păcatului. Pavel întreabă în Romani 6:15:

¹⁵ *Ce urmează de aici? Să păcătuim pentru că nu mai suntem sub Lege, ci sub har? Nicidecum.*

Vedem aici cum Pavel consideră că a fi sub har nu înseamnă a continua în păcat. Și dacă nu înseamnă a continua în păcat, înseamnă a continua să împlinim Cele zece porunci, pentru că păcatul este călcarea Legii lui Dumnezeu. Fără îndoială, chiar dacă împlinim Legea, Pavel spune că nu mai suntem sub Lege, ci sub har. Adică el vrea să spună că din punctul lui de vedere, prin inspirația primită de la Dumnezeu, a fi sub har nu înseamnă a uita de Lege, și Legea și harul având o funcție definită în viața creștinului; Legea arată păcatul, iar harul mântuiește.

Să trecem acum la partea a treia a studiului. Voi începe cu o ilustrație. Cred că nimeni mai bine ca părinții nu poate să înțeleagă ce înseamnă a proteja copiii. De multe ori, în parc de exemplu, vedem părinți alergând spre copiii lor, în timp aceștia se zbunguie într-o parte sau alta, fără să fie conștienți de pericolul la care se expun. Atunci părinții stabilesc reguli: „ai grijă să nu traversezi strada până nu te asiguri și în stânga și în dreapta că nu vine vreo mașină...” etc. Aceste reguli nu sunt, însă, decât o formă de exprimare a dragostei. Ei își iubesc copiii și doresc să îi vadă sănătoși și fericiți. Tot așa se întâmplă între noi și Dumnezeu. Conduși de instinctele noastre, aducem asupra noastră numai probleme, dar Dumnezeu a stabilit Legea Sa pentru ca noi să avem o viață sigură, fără suferințe. Legea este un cerc protector, este tocmai ce afirmă Pavel în Romani 7:7 când spune:

⁷ *Deci ce vom zice? Legea este ceva păcătos? Nicidecum! Dimpotrivă, păcatul nu l-am cunoscut decât prin Lege. De pildă, n-aș fi cunoscut pofta, dacă Legea nu mi-ar fi spus: "Să nu poftești!"*

Să observăm raționamentul lui Pavel. El spune ca Legea nu este ceva păcătos. Legea nu are nicio problemă; ea este sfântă, dreaptă și bună. Dar ea a fost data numai pentru a arăta păcatul. Problema este că, după ce a intrat păcatul în lume, reacția naturală a omului a fost de respingere a Legii. El nu vrea să aibă de-a face nimic cu ea, o consideră un dușman, pentru că în fiecare moment îi arată realitatea păcătoasă în care se află. Aceasta repulsie se exprimă de multe ori prin frică. De exemplu, poporului Israel la muntele Sinai i-a fost frică. Și mai târziu îl vedem încercând să scape de Lege, negându-i valoarea, făcând tot posibilul să se elibereze de ea, considerând-o un instrument de opresiune și nu o expresie a caracterului protector al lui Dumnezeu. Aceasta dramă este descrisă de Pavel în Romani 7:15,16,22-24:

¹⁵ *Căci nu știu ce fac: nu fac ce vreau, ci fac ce urăsc.*

¹⁶ *Acum, dacă fac ce nu vreau, mărturisesc prin aceasta că Legea este bună.*

²² *Fiindcă, după omul dinăuntru îmi place Legea lui Dumnezeu;*

²³ *dar văd în mădularele mele o altă lege, care se luptă împotriva legii primite de mintea mea, și mă ține rob legii păcatului, care este în mădularele mele.*

²⁴ *O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?*

Iată ce spune Pavel: că se delectează cu Legea și că aceasta este bună. Dar mărturisește și că în el constată că există o înclinație care îl determină să nu o respecte. Nu înțelege ce i se întâmplă și de aceea declară: „O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?” Dar se naște o altă întrebare: Care este această lege a „păcatului, care este în mădularele mele”? Oare despre ce vrea să vorbească Pavel? La ce se referă? Oare nu era el convertit? Fără îndoială că da! Convertirea lui s-a întâmplat în acea noapte pe drumul spre Damasc. Atunci de ce el vorbește el despre „legea păcatului, care este în mădularele mele”? Ce vrea el să spună? Să îl lăsăm chiar pe el să explice această situație în Efeseni 4:22-24:

²² *cu privire la felul vostru de viață din trecut, să vă dezbrăcați de omul cel vechi care se strică după poftele înșelătoare;*

²³ *și să vă înnoiți în duhul minții voastre,*

²⁴ *și să vă îmbrăcați în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care o dă adevărul.*

Această declarație a lui Pavel ar trebui să ne preocupe, pentru că atunci când cineva se împotrivesc Legii, când o neagă, o dezapreciază, dovedește că este dominat de vechea fire, că încă nu a trăit adevărata convertire, pentru că omul născut din nou se bucură să împlinească Legea lui Dumnezeu, deși de multe ori este ispitit să cadă.

Problema copiilor lui Israel a fost că nu înțelegeau funcția Legii și, în ciuda faptului că tema harului era prezentă prin intermediul jertfelor zilnice, ei credeau că mântuirea era recompensa pe care Dumnezeu o dădea celor care împlineau Legea. Tocmai de aceea Pavel spune în Romani 9:30-32:

³⁰ *Deci ce vom zice? Neamurile, care nu umblau după neprihănire, au căpătat neprihănirea și anume neprihănirea care se capătă prin credință;*

³¹ *pe când Israel, care umbla după o Lege, care să dea neprihănirea, n-a ajuns la Legea aceasta.*

³² *Pentru ce? Pentru că Israel n-a căutat-o prin credință, ci prin fapte. Ei s-au lovit de piatra de poticnire.*

Mai încolo, în Romani 10:4 iată ce găsim:

⁴ *Căci Hristos este sfârșitul Legii, pentru ca oricine crede în El, să poată căpăta neprihănirea.*

Există mulți creștini care folosesc acest ultim verset pentru a demonstra că sfârșitul Legii este Hristos. Atunci, după Hristos, poruncile sunt desființate și nu mai sunt necesare. Dar dacă îl citim în context, acest verset spune că singura modalitate de a găsi adevărata neprihănire este prin credință. Israelii au greșit crezând că neprihănirea se poate obține prin împlinirea Legii. Iar acum se întâmplă la fel, cei care cred că prin împlinirea Legii sunt neprihăniți sunt total greșiți. Trebuie să observăm de asemenea că Pavel nu spune nici că, dacă ai credință, nu mai trebuie să împlinești Legea și continuă arătând menirea Legii, obiectivul, scopul Legii fiind Hristos. El este singurul capabil să mântuiască, Legea doar arătând păcatul. Ideea că Legea arată păcatul, dar nu este capabilă să mântuiască o observăm repetată de Pavel în Galateni 3:21,23,24:

²¹ *Atunci oare Legea este împotriva făgăduințelor lui Dumnezeu? Nicidecum! Dacă s-ar fi dat o Lege care să poată da viața, într-adevăr, neprihănirea ar veni din Lege.*

²³ *Înainte de venirea credinței, noi eram sub paza Legii, închiși pentru credința care trebuia să fie descoperită.*

²⁴ *Astfel, Legea ne-a fost un îndrumător spre Hristos, ca să fim socotiți neprihăniți prin credință.*

Aici Pavel spune clar: Legea nu mântuiește, nu oferă neprihănire, nu dă viață, căci dacă ar fi așa, atunci neprihănirea ar veni prin împlinirea Legii. Apoi el continuă să explice: înainte de a veni harul, eram sub condamnarea Legii, închiși și pregătiți pentru acea credință care avea să fie descoperită. De ce spune el “înainte de a veni credința”? Aici el nu vorbește de Hristos, ci spune că, credința va fi

descoperită. Se include și printre aceia care nu au înțeles menirea harului și a Legii, dar în momentul descoperirii credinței, a înțeles că Legea a fost îndrumătorul nostru spre Hristos, iar prin Isus am fost îndreptățiți prin credință.

Prietene, Dumnezeu să te binecuvânteze cu descoperirea că nu trebuie să-ți fie frică de Lege, dar că trebuie să ai grijă că nici nu te poate mântui, dacă o împlinești. De aceea, mergi direct la Isus, iar acolo Legea îți va descoperi adevărata realitate și te va conduce în brațele Mântuitorului. El este singura noastră speranță. Dumnezeu să te călăuzească!

Traducere: Gabriel Radu

Corectura: Nadia Safta